

Anmodning om foretræde for Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg angående udfordringer med hjælpemidler på diabetesområdet

Diabetesforeningens rådgivning har de seneste måneder behandlet rigtig mange henvendelser fra bekymrede, frustrerede og utrygge borgere med diabetes i en lang række kommuner i hele landet.

Henvendelserne skyldes, at flere og flere kommuner har indført en ny praksis, hvor de i stedet for at foretage EU-udbud benytter sig af prisindhentninger, som ikke forudsætter, at der indgås leverandøraftale eller foretages brugerinddragelse.

Andre kommuner gennemfører massekonverteringer til billigste udstyr inden for eksisterende sortiment uden, at borgerne er blevet spurgt om særlige forhold, og uden nogen mulighed for at gøre opmærksom på deres behov for en konkret og individuel vurdering. Samtidig forsvinder borgernes retssikkerhed, når kommunerne ikke mener ændringerne/begrænsningerne er afgørelser i forvaltningslovens forstand og heller ikke er omfattet af retten til individuel og konkret vurdering. Dermed er borgeren afskåret fra at klage til f.eks. Ankestyrelsen.

Adgang til de rette hjælpemidler er en vigtig del af den samlede diabetesbehandling, og det kan have store konsekvenser for den enkeltes livskvalitet og diabetesbehandling, hvis adgangen begrænses. Diabetesforeningen mener, at det er et udtryk for en kortsigtet økonomisk tænkning at begrænse adgangen til hjælpemidler, da det i sidste ende risikerer at føre til mere social ulighed, flere følgesygdomme og dermed en stigning i udgifterne på lang sigt.

Diabetesforeningen mener ikke, at det er rimeligt, at kommuner med deres praksis tilsidesætter den enkeltes viden om og erfaring for, hvilke hjælpemidler, der fungerer for vedkommende. Ikke mindst set i lyset af, at diabetikere i øvrigt har ansvaret for at styre medicin og blodsukker 99,9 procent af tiden, og dermed også er tvunget til at have det mest indgåede produktkendskab. Når kommuner kun giver mulighed for et enkelt eller ganske få hjælpemidler, kan borgeren blive tvunget til selv betale for at få et hjælpemiddel med den optimale funktion, et som borgeren i øvrigt er tryk ved. Er kommunerne på denne måde reelt set ved at indføre brugerbetaling for store grupper af danskere med diabetes? Hvad sker der med de borgere, som er særligt udsatte og som ikke har overskuddet til lange dialoger med kommunen eller som ikke kan betale?

Dette perspektiv mener Diabetesforeningen, at ministeren bør inddrage i sin vurdering af den kommunale forvaltning af Serviceloven.

Odense:
Rytterkasernen 1
5000 Odense C

København:
Toldbodgade 33, 1
1253 - København K

Telefon 66 12 90 06
Fax 65 91 49 08
info@diabetes.dk
www.diabetes.dk

CVR DKnr. - 35 23 15 28

Ved foretrædet ønsker Diabetesforeningen kort at redegøre for:

- Hvordan kommunernes nye fortolkning af loven afviger fra den hidtidige praksis og kolliderer med forståelsen af funktion af hjælpemidler
- Problemstillingerne vedrørende den nye kommunale praksis, som fratager borgerne muligheden for en konkret, individuel vurdering og samtidig afskærer dem fra at klage
- Behovet for klare retningslinjer ift. kommunernes konvertering af hjælpemidler, således at borgernes ret til de bedst egnede hjælpemidler sikres

Vi ser frem til at høre nærmere.

Med venlig hilsen

Henrik Nedergaard, adm. direktør